

[Indenrigsministeren.]

mæssige foranstaltninger end forudsat i § 2. Det er den ikke. Det, der er tale om ved denne bemyndigelse i § 4, er, at naturligvis må disse brandsikre etageadskillelser indrettes i samråd med indenrigsministeriets sagkyndige, for så vidt angår selve arbejdets udførelse og de materialer, der skal anvendes, men indenrigsministeren er ikke bemyndiget til at kræve andre sikringsforanstaltninger end dem, der er foreskrevet i lovens § 2.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft beskæftigede sig ikke ret meget med det foreliggende lovforslag. Spørgsmålet om betondækningsgrave berøres jo overhovedet ikke af lovforslaget. De bestemmelser, der findes derom, står i den lov, som vi har vedtaget for et års tid siden. Men i betragtning af, at det ærede medlem sluttede med at sige, at han ikke var så sagkyndig, at han kunne sige, om den kombinerede løsning med parkerings- og sikringsrum var den rigtige, synes jeg, at det ærede medlem var lidt vel hård i sin kritik overfor det udvalg, som har arbejdet med disse ting, som jeg går ud fra har sagligt kendskab til de ting, det arbejder med, og som i sit arbejde naturligvis ikke har andet formål end at finde en forsvarlig løsning, uden at omkostningerne bliver altfor store.

Det ærede medlem synes at se lidt overlegent på spørgsmålet om omkostningerne. Jeg tror, at det, der må være opgaven for dem, der skal have ansvaret for at føre disse ting ud i livet, er at få tilvejebragt en forsvarlig beskyttelse af civilbefolkningen i tilfælde af, at en ny krig skulle bryde ud, men samtidig at sørge for, at bekostningen ikke bliver større end højst nødvendig. Jeg tror, det må være opgaven for alle, der har et medansvar for denne lovgivning; disse udgifter kan blive store nok alligevel. Jeg erkender, at der kan være god grund til i udvalget at undersøge dette spørgsmål en nærmere undersøgelse. Når kommunalbestyrelsen i en storby har planer om engang i nærmeste fremtid at tilvejebringe underjordiske parkeringspladser, så er det jo klart, at det er nyttigt, at sådanne forslag føres frem, og at man eventuelt får spørgsmålet løst sådan, at det kan få betydning også for det formål, som den lovgivning, der her er til behandling, beskæftiger sig med.

Jeg synes, at når det ærede medlem udtrykker sig på den måde, at han siger, at fornuftige mennesker vil ikke stille sådan noget op og flere udtryk i samme retning, og taler om den forskruede måde,

som det er stillet op på, så er det en urimelig kritik. Jeg tror, at man er gået til denne opgave med den bedste vilje, og jeg tror også, at det resultat, man er kommet til, at det i al almindelighed vil være for dyrt at søge at kæde de to formål sammen, er rigtigt.

Så gjorde det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft nogle bemærkninger af forsvarsmæssig og udenrigspolitisk karakter, som jeg ikke skal komme nærmere ind på, for de vedrører jo ikke lovforslaget, som behandles her. Det ærede medlem fremstillede kommunisterne som de fredsbevarende i verden, medens alle vi, der hører til andre partier, havde ansvaret, hvis der kom en ny krig. Jeg kan ikke forhindre det ærede medlem i at opfatte tingene på den måde, men jeg tror jo ikke, der er så forfærdelig mange udenfor kommunisternes egen kreds, der opfatter tingene sådan. Men selvom det ærede medlem nu har den opfattelse, at det er de mennesker, som hører til andre partier end kommunisterne, der har ansvaret, hvis der kommer en ny krig, så hørte jeg ikke et eneste ord fra det ærede medlem om, at der aldrig mere kommer en krig, for det er kommunisterne istand til at forhindre, og hvis det ærede medlem ikke mener, at kommunisterne eller andre kan give sikkerhed for, at der ikke kommer en ny krig, så synes jeg, det er fuldkommen ansvarsløst; at man ikke i tide vil træffe de beskyttende foranstaltninger, som kan træffes, for at gøre ulykken så lille som mulig for den civile befolkning i tilfælde af en ny krig. Jeg tror, at alle, der har et ansvar, må sige, at det, det her drejer sig om, tilvejebringelse af beskyttelsesrum, sikring af bygningerne, hvor mennesker skal bo, så godt som muligt overfor en ny katastrofesituation, må være en opgave, ganske uanset hvilken politisk trosbekendelse man støtter sig til. Men jeg har ikke hørt fra det ærede medlems side, at det ærede medlem tør give nogen som helst garanti for, at der ikke mere kommer nogen krig. Derfor synes jeg, det er et ansvarsløst standpunkt, det ærede medlem og det ærede medlems parti tager til den sag, der her behandles.

Jeg vil gerne bede det ærede medlem om at rette sin udtalelse om, at det var lejerne, der skulle betale udgifterne ved det beredskab, der her er tale om. Det forholder sig sådan, at lejerne kan komme til at betale en ganske lillebitte del af udgifterne, nemlig den del, som byggeriet bliver dyrere ved de sikkerhedsforanstalt-